

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
17 december 1996 ^{*}

In zaak T-164/96 R,

Moccia Irme SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Napels (Italië), vertegenwoordigd door E. Cappelli, P. De Caterini en A. Bandini, advocaten te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Turk, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 13B,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door P. F. Nemitz en L. Pignataro, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, bijgestaan door M. Moretto, advocaat te Venetië, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een krachtens artikel 39 EGKS-Verdrag ingediend verzoek aan de president van het Gerecht om de opschorting te gelasten van de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Commissie van 30 juli 1996 [Doc. C(96) 2385 def.], alsmede van de handelingen waarop die beschikking berust, en om de Commissie te gelasten, primair, de Italiaanse autoriteiten te verzoeken de uitbetaling van de in besluit-wet nr. 396 van 20 juni 1994 — omgezet in wet nr. 481 van 3 augustus 1994 — bedoelde steun bij sluiting voor de duur van de procedure in de hoofdzaak op te schorten, en, subsidiair, de contradictoire onderzoeksprocedure betreffende de steun met verzoekster te hervatten,

geeft

^{*} Procestaal: Italiaans.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

de navolgende

Beschikking

De feiten en de procedure

1 Volgens artikel 4, sub c, EGKS-Verdrag zijn door de staten verleende subsidies of hulp, in welke vorm ook, onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt en derhalve binnen de Gemeenschap verboden. In de gevallen waarin dit noodzakelijk blijkt ter verwezenlijking van een der doelstellingen van de Gemeenschap zoals deze zijn omschreven in de artikelen 2, 3 en 4 EGKS-Verdrag, kan de Commissie overeenkomstig artikel 95, leden 1 en 2, door het geven van een beschikking met instemming van de Raad, bij eenstemmigheid bepaald, de Lid-Staten toestemming geven om subsidies of hulp te verlenen aan de ijzer- en staalindustrie. In deze context heeft de Commissie beschikking nr. 3855/91/EGKS van 27 november 1991 vastgesteld, tot invoering van communautaire regels voor de steun aan de ijzer- en staalindustrie (PB 1991, L 362, blz. 57; hierna: „beschikking nr. 3855/91”), beter bekend als „Vijfde Staalsteuncode”.

2 Volgens artikel 1, lid 1, van beschikking nr. 3855/91 kan „(a)lle al dan niet specifieke steun aan de ijzer- en staalindustrie, die wordt gefinancierd door een Lid-Staat, door territoriale collectiviteiten of met staatsmiddelen, in ongeacht welke vorm, (...) alleen als communautaire steun en derhalve als verenigbaar met de goede werking van de gemeenschappelijke markt worden aangemerkt, indien hij voldoet aan het bepaalde in de artikelen 2 tot en met 5”. Luidens lid 3 van hetzelfde artikel

mogen de betrokken steunmaatregelen „alleen overeenkomstig de procedure van artikel 6 tot uitvoering worden gebracht en kunnen [zij] niet leiden tot enige uitbetaling na 31 december 1996”. Ten aanzien van steun bij sluiting bepaalt artikel 4, lid 2:

„Steun aan ondernemingen die definitief hun EGKS-ijzer- en staalproductiewerkzaamheden staken, kan verenigbaar worden geacht met de gemeenschappelijke markt mits deze ondernemingen

(...)

— tot het tijdstip van de aanmelding van deze steunmaatregelen geregeld EGKS-produkten hebben vervaardigd.”

- 3 Om een doeltreffend toezicht op de toepassing van de betrokken bepalingen mogelijk te maken, bepaalt artikel 6, lid 1, van beschikking nr. 3855/91, dat de Commissie tijdig in kennis wordt gesteld van voornemens tot invoering of wijziging van de in de artikelen 2 tot en met 5 bedoelde steunmaatregelen om haar opmerkingen te kunnen maken. Lid 4 van hetzelfde artikel luidt: „Indien de Commissie, na de belanghebbenden te hebben aangemaand hun opmerkingen te maken, vaststelt dat een steunmaatregel niet verenigbaar is met het bepaalde in deze beschikking, stelt zij de betrokken Lid-Staat van haar beslissing in kennis. De Commissie neemt zulk een beslissing uiterlijk drie maanden na ontvangst van de inlichtingen welke zij nodig heeft om de betrokken steunmaatregel te kunnen beoordelen.” Lid 6 ten slotte preciseert, dat alle concrete gevallen van toepassing van steun als bedoeld in de artikelen 4 en 5 bij de Commissie worden aangemeld onder de in lid 1 aangegeven voorwaarden.
- 4 In februari 1994 stelde de Italiaanse regering de Commissie overeenkomstig artikel 6, lid 1, van beschikking nr. 3855/91 in kennis van besluitwet nr. 103 van 14 februari 1994 houdende spoedmaatregelen voor de uitvoering van het plan voor

de herstructurering van de ijzer- en staalsector. Daar deze besluitwet niet in wet was omgezet, werd de inhoud ervan bij besluitwet nr. 234 van 14 april 1994 en, vervolgens, bij besluitwet nr. 396 van 20 juni 1994 herhaald. Laatstgenoemde besluitwet werd uiteindelijk omgezet in wet nr. 481 van 3 augustus 1994 (hierna: „wet nr. 481/94”). Artikel 1, lid 3, van wet nr. 481/94 preciseert, dat „verzoeken om steunverlening (...) vóór 30 juli 1994 bij het Ministerie van Industrie, Handel en Ambacht — directoraat-generaal Industriële produktie, moeten worden ingediend (...)”, en dat „de vernietiging van de installaties vóór 31 maart 1995 dient plaats te vinden en de steun volledig wordt uitbetaald (...) vóór 31 december 1996”.

5 In augustus 1994 stelden de Italiaanse autoriteiten de Commissie in kennis van het ministerieel besluit waarbij uitvoering werd gegeven aan wet nr. 481/94 (besluit nr. 683 van de minister van Industrie, Handel en Ambacht van 12 oktober 1994). Luidens artikel 1, lid 1, van dat besluit moesten de betrokken ondernemingen, om in aanmerking te komen voor de in artikel 1 van wet nr. 481/94 bedoelde steun, onder meer aan de volgende voorwaarden voldoen:

„c) vóór 31 maart 1995 overgaan tot vernietiging van de betrokken installaties;

(...)

e) tot de datum van vaststelling van besluitwet nr. 103 van 14 februari 1994, waarvan de inhoud op 14 april 1994 werd herhaald bij besluitwet nr. 234 en op 20 juni 1994 bij besluitwet nr. 396, die is omgezet in wet nr. 481/94, geregeld hebben geproduceerd, wat moet worden aangetoond door middel van een verklaring van een beëdigd deskundige met ervaring in de sector, die in het deskundigenregister staat ingeschreven en is aangewezen door het gerecht binnen welks ressort de vennootschap gevestigd is”.

- 6 Na te hebben vastgesteld, dat wet nr. 481/94 en ministerieel besluit nr. 683 voldeden aan beschikking nr. 3855/91 (en in het bijzonder aan het bepaalde in artikel 4), keurde de Commissie bij beschikking van 12 december 1994 de betrokken steunmaatregelen goed, waarbij zij de Italiaanse autoriteiten de verplichting oplegde, individuele gevallen van steunverlening vooraf aan te melden. Met betrekking tot de in artikel 4, lid 2, tweede streepje, van beschikking nr. 3855/91 geformuleerde voorwaarde betreffende de „geregelde vervaardiging” van EGKS-produkten verklaarde zij op basis van de door de Italiaanse autoriteiten verstrekte informatie, dat aan die voorwaarde moest worden geacht te zijn voldaan, wanneer de betrokken onderneming „gedurende het gehele jaar 1993 en in 1994 tot en met de maand februari (toen besluitwet nr. 103/94 bij de Commissie werd aangemeld), gemiddeld ten minste met één ploeg per dag, dat wil zeggen ten minste acht uur per dag gedurende vijf dagen per week, in bedrijf was geweest” (zie de brief van het met mededingingsaangelegenheden belaste lid van de Commissie, K. Van Miert, van 12 december 1994 aan de Italiaanse regering; bijlage 8 bij het verzoekschrift, blz. 3, eerste paragraaf, tweede streepje). De Commissie preciseerde tevens, dat de Italiaanse autoriteiten „op basis van objectieve criteria konden aantonen, dat een onderneming die niet aan genoemd criterium voldeed, toch geregeld EGKS-ijzeren staalprodukten had vervaardigd”, waarmee zij bevestigde dat dit criterium slechts bij wijze van voorbeeld was genoemd.
- 7 Overeenkomstig wet nr. 481/94 en uitvoeringsbesluit nr. 683 diende Moccia Irme SpA (hierna: „verzoekster”) samen met andere in Italië gevestigde EGKS-staalondernemingen een verzoek in om steun bij de definitieve sluiting van staalinstallaties.
- 8 Bij brieven van 15 december 1995 en 2 februari 1996 deelde de Commissie de Italiaanse autoriteiten mee, dat zij had besloten de procedure van artikel 6, lid 4, van beschikking nr. 3855/91 in te leiden met betrekking tot verschillende „concrete gevallen” van steunverlening die overeenkomstig artikel 6, lid 6, van die beschikking naar behoren waren aangemeld. In de betrokken gevallen hadden de ondernemingen, ofschoon zij voldeden aan de overige in artikel 4 uitdrukkelijk genoemde voorwaarden, niet tot het tijdstip van aanmelding van de steunmaatregelen (in februari 1994) „geregeld” EGKS-produkten „vervaardigd”, zoals

artikel 4, lid 2, tweede streepje, van beschikking nr. 3855/91 verlangt. Zo was verzoekster gedurende de referentieperiode in het geheel niet in bedrijf geweest [zie beschikking van de Commissie van 30 juli 1996, Doc. C(96) 2385 def., sub I, derde alinea, in fine].

9 Bij schrijven van 31 januari 1996 maakte de Italiaanse regering haar opmerkingen naar aanleiding van de inleiding van de procedure. In plaats van aan de hand van objectieve criteria aan te tonen, dat de betrokken ondernemingen in de referentieperiode geregeld EGKS-produkten hadden vervaardigd, voerde zij echter enkel redenen aan om het ontbreken van een geregelde produktie te rechtvaardigen, waarmee zij stilzwijgend bevestigde, dat in de betrokken gevallen niet aan de bedoelde voorwaarde was voldaan.

10 Bij beschikking van 30 juli 1996 [Doc. C(96) 2385 def.] besloot de Commissie derhalve, de steun die Italië voornemens was te verlenen aan, onder meer, verzoekster, in de zin van artikel 4, sub c, EGKS-Verdrag onverenigbaar met de gemeenschap-pelijke markt voor kolen en staal te verklaren.

11 Bij besluitwet nr. 143 van 29 april 1995 werd de termijn voor de vernietiging van de installaties, die volgens artikel 1, lid 3, van wet nr. 481/94 en artikel 1, lid 1, sub c, van besluit nr. 683 op 31 maart 1995 zou aflopen, verlengd tot en met 31 december 1995; vervolgens werd deze termijn bij besluitwet nr. 547 van 23 december 1995 tot en met 29 februari 1996, bij besluitwet nr. 78 van 26 februari 1996 tot en met 30 april 1996 en bij besluitwet nr. 214 van 26 april 1996 tot en met 30 juni 1996 verlengd, om uiteindelijk bij besluitwet nr. 542 van 23 oktober 1996 definitief te worden verlengd tot en met 30 september 1996, waarbij de datum waarop de steun volledig zou zijn uitbetaald, die bij wet nr. 481/94 reeds was vastgesteld op 31 december 1996, ongewijzigd bleef. Artikel 3, lid 4, van besluitwet nr. 542 luidt als volgt:

„(D) e bij artikel 1, derde alinea, van besluitwet nr. 396 van 20 juni 1994 — die met wijzigingen is omgezet in wet nr. 481/94 — vastgestelde termijn, die op 31 maart

1995 zou aflopen en reeds tot en met 30 juni 1996 is verlengd, wordt opnieuw verlengd tot en met 30 september 1996. De ondernemingen die nog onderworpen zijn aan de procedure van voorafgaande aanmelding bij de Commissie van de Europese Unie, dienen hoe dan ook hun produktie te staken bij ontvangst van het besluit waarbij hun de in artikel 1, tweede alinea, van besluitwet nr. 396 van 1994 bedoelde steun wordt toegekend, onverminderd de overige door de Commissie opgelegde verplichtingen en de op 31 december 1996 bepaalde datum waarop de steunverleningsprocedures moeten worden afgesloten.”

- 12 Bij op 19 oktober 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift heeft verzoekster de nietigverklaring gevorderd van de beschikking van de Commissie van 30 juli 1996, alsmede de niet-toepassing van de met die beschikking samenhangende eerdere handelingen.
- 13 Bij op 29 november 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven afzonderlijke akte heeft verzoekster een op artikel 39 EGKS-Verdrag gebaseerd verzoek om voorlopige maatregelen ingediend, waarbij zij heeft geconcludeerd dat het de president van het Gerecht behage om, „na partijen te hebben gehoord, de opschorting te gelasten van de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking en van de handelingen waarop deze berust, en de Commissie te gelasten, primair, de Italiaanse autoriteiten te verzoeken de uitbetaling van de in wet nr. 481/94 bedoelde steun bij sluiting voor de duur van de procedure in de hoofdzaak op te schorten, en, subsidiair, de contradictoire onderzoeksprocedure betreffende de steun met verzoekster te hervatten”.
- 14 Bij op 6 december 1996 ter griffie van het Gerecht neergelegde memorie heeft de Commissie schriftelijke opmerkingen ingediend.
- 15 Op 11 december 1996 zijn partijen in hun mondelinge opmerkingen gehoord.

In rechte

- 16 Krachtens artikel 39, tweede en derde alinea, EGKS-Verdrag juncto artikel 4 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB 1993, L 144, blz. 21), bij besluit 94/149/EGKS, EEG van de Raad van 7 maart 1994 (PB 1994, L 66, blz. 29) en bij besluit 95/1/EG, Euratom, EGKS van de Raad van 1 januari 1995 (PB 1995, L 1, blz. 1), kan het Gerecht, indien naar zijn oordeel de omstandigheden zulks vereisen, de opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling gelasten of de noodzakelijke voorlopige maatregelen voorschrijven.
- 17 Artikel 104, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt, dat het verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van een handeling slechts kan worden ontvangen indien de verzoeker tegen die handeling beroep heeft ingesteld bij het Gerecht. Volgens lid 2 van dit artikel moeten de in artikel 39, tweede en derde alinea, EGKS-Verdrag bedoelde verzoeken om voorlopige maatregelen een duidelijke omschrijving bevatten van de omstandigheden waaruit het spoedeisend karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt. De gevraagde maatregelen moeten voorlopig zijn, in die zin dat zij niet mogen vooruitlopen op de beslissing in de hoofdzaak (zie beschikking president van het Gerecht van 29 november 1996, zaak T-179/96 R, Antonissen, Jurispr. 1996, blz. II-1641, r. o. 19).
- 18 In casu vordert verzoekster, dat de president van het Gerecht
 - de opschorting gelast van de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking en van de handelingen waarop deze berust;
 - de Commissie gelast de Italiaanse autoriteiten te verzoeken, de uitbetaling van de in wet nr. 481/94 bedoelde staatssteun bij sluiting van ondernemingen in de ijzer- en staalindustrie voor de duur van de procedure in de hoofdzaak op te schorten, en

— subsidiair, de Commissie gelast de onderzoeksprocedure betreffende de voor verzoekster bestemde steun te hervatten.

- 19 Hieruit volgt, dat het onderhavige verzoek ertoe strekt, krachtens artikel 39, tweede en derde alinea, EGKS-Verdrag van het Gerecht de voorlopige maatregelen te verkrijgen die verzoekster wegens de door haar aangevoerde omstandigheden noodzakelijk acht.
- 20 Voor de uitspraak op dit verzoek dient allereerst te worden nagegaan, welk belang verzoekster bij de gevraagde voorlopige maatregelen heeft.

Het belang bij de gevraagde voorlopige maatregelen

Argumenten van partijen

- 21 Verzoekster is van mening, dat haar belang bij de gevraagde voorlopige maatregelen moet worden gezocht in de bijzondere situatie waarin zij is komen te verkeren als gevolg van de beschikking van 30 juli 1996, waarbij de Commissie heeft geweigerd de in wet nr. 481/94 bedoelde steun bij sluiting goed te keuren. Genoemde wet, zoals aangevuld bij besluitwet nr. 542, voorziet namelijk in een uiterste datum voor de vernietiging van de installaties, die thans is vastgesteld op 30 september 1996, en in een uiterste datum voor de uitbetaling van de steun, die identiek is — namelijk 31 december 1996 — aan de datum die in het algemeen is vastgesteld bij artikel 1, lid 3, van de Vijfde Staalsteuncode. De negatieve beschikking van de Commissie zou verzoekster voor de duur van de procedure voor het Gerecht beletten, een keuze te maken tussen steun bij sluiting en verkoop van haar installaties aan derden, waardoor haar ernstige en onherstelbare schade zou worden berokkend, bestaande in de „onmogelijkheid te kiezen”. Na genoemde data zou verzoekster namelijk niet meer in aanmerking kunnen komen voor de steun bij sluiting en haar enige alternatief zou zijn, haar installaties van de hand te doen

tegen een prijs die lager is dan de prijzen die haar werden geboden toen zij de staatssteun nog kon krijgen. Verzoekster acht derhalve het gevaar aanwezig, dat de eventuele toewijzing van haar beroep in de hoofdzaak, doordat deze onvermijdelijk te laat komt, haar volstrekt niet meer kan baten, zodat enkel de thans gevraagde voorlopige maatregelen haar een passende rechtsbescherming kunnen bieden.

- 22 In het bijzonder zou verzoeksters belang bij een uitspraak waarbij de president van het Gerecht de Commissie gelast, de Italiaanse autoriteiten te verzoeken de uitbetaling van de in wet nr. 481/94 bedoelde steun bij sluiting op te schorten, gelegen zijn in het gevaar dat de financiële middelen die op nationaal niveau zijn voorzien om de sluiting van staalinstallaties te vergemakkelijken, definitief worden verdeeld tussen de overige ondernemingen die steun hebben aangevraagd, met als gevolg dat verzoekster van elke financiële steun zou worden uitgesloten en zich genoodzaakt zou zien, haar installaties van de hand te doen aan eventuele kopers die de koop-prijs naar believen zouden kunnen vaststellen. Een conservatoire maatregel in de vorm van een voorlopige opschorting van de toepassing van het hele door de Italiaanse regering opgezette stelsel van steun bij bedrijfssluitingen, zou daarentegen de Commissie, de Italiaanse autoriteiten en verzoekster de mogelijkheid bieden, te studeren op en uitvoering te geven aan oplossingen die recht kunnen doen aan alle op het spel staande belangen.

- 23 De Commissie is van oordeel, dat verzoekster het belang dat zij stelt te hebben bij gevraagde voorlopige maatregelen, op geen enkele wijze heeft aangetoond. Het gevaar van schade voor verzoekster is volgens de Commissie louter theoretisch. De eventueel door verzoekster te lijden schade zou hoe dan ook uitsluitend vermogensschade zijn en in geval van toewijzing van het beroep in de hoofdzaak ongedaan kunnen worden gemaakt door middel van gewone schadevergoedingsmaatregelen. Bovendien is volgens de Commissie de feitelijke voorwaarde waarvan het verzoek om bewarende maatregelen afhankelijk is, niet meer vervuld, daar de uiterste datum voor de vernietiging van de installaties — te weten 30 september 1996 — inmiddels is verstreken: het eventuele toestaan van de gevraagde voorlopige maatregelen zou verzoekster in geen enkel opzicht baten; zij zou niet in

aanmerking komen voor de staatssteun, omdat het juridisch niet meer mogelijk zou zijn te voldoen aan de voorwaarde — de vernietiging van de installaties — waarvan de uitbetaling van de steun afhankelijk is gesteld.

- 24 Met betrekking tot het verzoek dat ertoe strekt, dat de uitbetaling van de in wet nr. 481/94 bedoelde steun wordt opgeschort, merkt de Commissie op, dat deze voorlopige maatregel zinloos en overdreven zou zijn. Zinloos, omdat verzoekster „in afwachting van de definitieve uitspraak op het beroep in de hoofdzaak de Italiaanse autoriteiten zou kunnen verzoeken, een bepaald deel van de voor de financiering van de steun bij sluiting uitgetrokken gelden voor haar te reserveren, of zelfs de steunverleningsprocedure in haar geheel op te schorten”. Volgens de Commissie valt ook niet uit te sluiten, dat voor het jaar 1997 nieuwe middelen worden uitgetrokken om de definitieve sluiting van staalinstallaties te financieren. Aangezien de Vijfde Staalsteuncode slechts tot en met 31 december 1996 van toepassing is, heeft de Commissie namelijk reeds een voorstel ingediend voor een beschikking die de vorige beschikking moet vervangen, terwijl op nationaal vlak wet nr. 550 van 28 september 1995 („Financiënwet voor 1996”) bepaalt, dat met het oog op de uitvoering van het plan voor de herstructurering van de ijzer- en staalsector voor het jaar 1997 100 miljard LIT zal worden uitgetrokken voor het speciale permanente fonds voor de technologische vernieuwing. Dat de gevraagde maatregel overdreven is, blijkt volgens de Commissie uit de praktische consequenties die het toestaan ervan zou meebrengen. Een dergelijke maatregel zou de Italiaanse regering namelijk beletten, steun bij sluiting te verlenen aan welke onderneming ook, daaronder begrepen die ten aanzien waarvan de steunverlening terecht vernigbaar is geoordeeld, wat zou leiden tot een ernstige schending van de rechten van die ondernemingen welke reeds overeenkomstig de nationale regeling hun installaties zouden hebben vernietigd.

- 25 De Commissie merkt tot slot op, dat een voorlopige maatregel die hierin bestaat, dat zij wordt gelast de Italiaanse autoriteiten te verzoeken de uitbetaling van de steun bij sluiting voor de duur van de procedure in de hoofdzaak op te schorten, kennelijk buiten de haar in het kader van het EGKS-Verdrag toegekende bevoegdheden valt, zoals deze in de Vijfde Staalsteuncode zijn gepreciseerd, terwijl een

voorlopige maatregel waarbij zij wordt gelast, de onderzoeksprocedure betreffende de voor verzoekster bestemde steun te heropenen, dezelfde gevolgen zou teweegbrengen als door het beroep ten principale worden beoogd, en op de beslissing in de hoofdzaak zou vooruitlopen.

Beoordeling door de rechter in kort geding

26 Volgens vaste rechtspraak moet bij het toestaan van voorlopige maatregelen worden beoordeeld, of de verzoekende partij heeft aangetoond belang te hebben bij de gevraagde maatregelen (zie beschikking president van de Eerste kamer van het Hof van 19 mei 1989, zaak 107/89 R, Caturla-Poch, Jurispr. 1989, blz. 1357). Dit geldt in het bijzonder in het geval van een verzoek om opschorting van een negatieve handeling, ten aanzien waarvan moet worden nagegaan, welk nuttig gevolg het toestaan van die maatregel voor de verzoekende partij kan hebben (zie in deze zin beschikking president van het Gerecht van 8 oktober 1993, zaak T-507/93 R, Branco, Jurispr. 1993, blz. II-1013).

27 Derhalve moet worden nagegaan, of de door verzoekster gevraagde voorlopige maatregelen daadwerkelijk van enig nut voor haar kunnen zijn.

28 De eerste voorlopige maatregel waarom wordt verzocht, bestaat in de opschorting van de tenuitvoerlegging van de aangevochten beschikking overeenkomstig artikel 39, tweede alinea, EGKS-Verdrag. Dienaangaande moet worden opgemerkt, dat de bestreden beschikking een negatief karakter heeft en dat de eventuele opschorting ervan voor verzoekster geen enkele consequentie zou hebben. De steun zou door de Italiaanse regering namelijk enkel kunnen worden uitbetaald na een positieve beschikking van de Commissie overeenkomstig artikel 6, lid 4, van de Vijfde Staalsteuncode, zonder welke het in artikel 4, sub c, EGKS-Verdrag geformuleerde verbod op de verlening van subsidies en steun van toepassing zou zijn. Het toestaan van de betrokken maatregel — evenals de opschorting van de

tenuitvoerlegging van de handelingen waarop de beschikking berust, zoals de Vijfde Staalsteuncode — zou verzoekster derhalve in geen enkel opzicht baten, aangezien de door haar gevreesde schade daardoor niet zou worden voorkomen. Aan de „onmogelijkheid te kiezen” tussen steun bij sluiting en verkoop van de installaties zou namelijk niets worden afgedaan, daar de Italiaanse regering de door haar aan verzoekster toegekende steun niet zou kunnen uitbetalen zonder een goedkeuringsbeschikking van de Commissie.

- 29 Het subsidiaire verzoek, dat ertoe strekt de Commissie de onderzoeksprocedure betreffende de betrokken steun te doen heropenen, is niets anders dan een andere formulering van het verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking: het beoogt expliciet teweeg te brengen waarop in het primaire verzoek impliciet wordt gedoeld, namelijk de mogelijkheid dat de Commissie haar standpunt ten aanzien van de goedkeuring van de steunverlening aan verzoekster wijzigt. Deze mogelijkheid lijkt volstrekt theoretisch te zijn, daar de heropening van de in artikel 6 van de Vijfde Staalsteuncode bedoelde en geregelde onderzoeksprocedure, ook al zou deze bij wege van voorlopige maatregel worden gelast, niet noodzakelijkerwijze ertoe zou leiden, dat de Commissie die positieve beschikking vaststelt zonder welke het de Italiaanse regering onmogelijk is, de voor verzoekster bestemde steun uit te betalen. Bovendien zou een dergelijke maatregel, zoals de Commissie terecht opmerkt, geen voorlopig karakter hebben, daar hij dezelfde gevolgen zou teweegbrengen als door het beroep ten principale worden beoogd, en op de beslissing in de hoofdzaak zou vooruitlopen (zie laatstelijk beschikking Antonissen, reeds aangehaald, r. o. 29 en 30). Volgens artikel 34, eerste alinea, EGKS-Verdrag is de Commissie immers enkel in geval van nietigverklaring van de bestreden handeling gehouden, de zaak opnieuw te onderzoeken en de maatregelen te nemen die de tenuitvoerlegging van de beslissing tot nietigverklaring meebrengt.

- 30 Met betrekking tot het verzoek dat ertoe strekt dat de Commissie wordt gelast, de Italiaanse autoriteiten te verzoeken de uitbetaling van de steun bij sluiting op te schorten, moet worden opgemerkt, dat het toestaan van die maatregel slechts een schijnbaar nut zou hebben. De opschorting van de uitbetaling zou namelijk leiden tot een bevrozing van de bestaande situatie, zonder dat verzoekster daarvan echter enig voordeel zou kunnen hebben. De voorlopige opschorting van de toepassing van het hele stelsel van steun bij bedrijfssluitingen zou weliswaar beletten, dat de financiële middelen definitief worden verdeeld tussen de overige ondernemingen

die steun hebben aangevraagd, maar niet, dat de termijn voor steunverlening op 31 december 1996 verstrijkt. Na deze datum kan — zoals artikel 1, lid 3, van de Vijfde Staalsteuncode op het niveau van de Gemeenschap bepaalt — geen steun meer worden uitbetaald, noch aan de ondernemingen ten behoeve waarvan de Commissie de steunverlening heeft goedgekeurd, noch aan verzoekster zelf, die geen enkel voordeel zou hebben van de schade die concurrerende ondernemingen als gevolg van de opschorting van de uitbetaling van de steun zouden lijden. Bovendien lijkt genoemd artikel 1, lid 4, van besluitwet nr. 542, bepalende dat de ondernemingen die nog onderworpen zijn aan de procedure van voorafgaande aanmelding bij de Commissie van de Europese Unie, hoe dan ook hun produktie dienen te staken bij ontvangst van het besluit waarbij hun de in artikel 1, tweede alinea, van besluitwet nr. 396 van 1994 bedoelde steun wordt toegekend, onverminderd de overige door de Commissie opgelegde verplichtingen en de op 31 december 1996 bepaalde datum waarop de steunverleningsprocedures moeten worden afgesloten, in casu niet relevant te zijn, daar de procedure van voorafgaande aanmelding reeds is afgesloten met de beschikking van de Commissie van 30 juli 1996, waarbij aan de betrokken steun de goedkeuring is onthouden. Zoals ter terechtzitting van 11 december 1996 is gebleken, zou verzoeksters belang in feite ook kunnen worden beschermd door reservering van het bedrag — 13 509 miljoen LIT — dat haar door de Italiaanse regering is toegekend, doch niet aan haar is uitbetaald doordat de Commissie haar goedkeuring heeft geweigerd. Het toestaan van de gevraagde voorlopige maatregel zou in dit verband echter zonder effect zijn, aangezien aan het einde van het begrotingsjaar het reeds aan verzoekster toegezegde bedrag, ook al kan dit een passiefsaldo worden, na 31 december 1996 niet zou kunnen worden uitbetaald, tenzij een nieuw normatief kader wordt vastgesteld waardoor de hernieuwde financiering van het stelsel van steunverlening bij sluiting wordt verzekerd. Het toestaan van de gevraagde maatregel zou verzoekster derhalve in geen enkel opzicht baten. Bovendien zou een dergelijke maatregel kennelijk buiten de bevoegdheden vallen die de Commissie in het kader van het EGKS-Verdrag zijn toegekend, daar hij zou bestaan in een bevel aan een Lid-Staat om de toepassing van een steunregeling waarvan de verenigbaarheid met genoemd Verdrag reeds is erkend, op te schorten (zie beschikking president van het Gerecht van 21 oktober 1996, zaak T-107/96 R, Pantochim, Jurispr. 1996, blz. II-1361, r. o. 36).

- 31 Uit het voorgaande volgt, dat de voorwaarden voor het toestaan van de gevraagde voorlopige maatregelen niet zijn vervuld. Het onderhavige verzoek moet derhalve worden afgewezen zonder dat behoeft te worden nagegaan, of de middelen en argumenten die verzoekster ter rechtvaardiging van de gevraagde voorlopige maatregelen heeft aangevoerd, gegrond zijn.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

beschikt:

- 1) Het verzoek om voorlopige maatregelen wordt afgewezen.
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 17 december 1996.

De griffier

H. Jung

De president

A. Saggio